

စာရေးသူ၏အမှာ

ဤစာအုပ်သည် Reader's Digest စာအုပ်အချို့မှ Special feature နှင့် Bonus read အခန်းများတွင်ဖော်ပြထားသော ဇာတ်လမ်းများအနက် စာရေးသူဖတ်ရှု၍ သဘောကျနှစ်သက်ခဲ့သည့် ဇာတ်လမ်း ၆ ပုဒ်ကို မြန်မာဘာသာသို့ ဆီလျော်အောင်ပြန်ဆို၍ စုစည်းတင်ဆက်ထားသော စာအုပ်ဖြစ်ပါသည်။ ထိုဇာတ်လမ်း ၆ ပုဒ်မှာ -

၁။ အရုဏ်ဦးလျှင် ၂။ မီးတို့နှင့်သတ်ပတ်ခြင်း ၃။ ဟိမဝန္တာ၌ လမ်းပျောက်ခြင်း ၄။ ဖွင့်မပြောဝံ့သည့် အဖြစ်ဆိုး၊ ရပ်တန့်၍မရသည့် မျှော်မှန်းချက် ၅။ ခွင့်လွှတ်ခြင်း၏ ကုစားနိုင်မှု ၆။ ကုစားမှုပေးသော မီး စသည်တို့ဖြစ်ပါသည်။

ထိုဇာတ်လမ်းများတွင် သုတ၊ ရသများ အစုံအလင်ပါရှိပါသည်။ အရုဏ်ဦးလျှင်ဇာတ်လမ်းတွင် ၁၉၉၅ ခု၊ ဇူလိုင်လ ၁၇ ရက်၊ အင်္ဂါနေ့ နံနက်စောစောက ဂျပန်နိုင်ငံ၊ ကိုဘေးမြို့၌ လျှင်ဒဏ် အကြီးအကျယ်ခံလိုက်ရုံပုံကို တွေ့ကြုံခံစားလိုက်ရသူများ၏ သဲထိတ်ရင်ဖိုဖွယ်၊ ဝမ်းနည်းကြေကွဲဖွယ်၊ ဗဟုသုတရဖွယ် ဖြစ်ရပ်အထောက်အထားများဖြင့် ဖော်ပြထားပါသည်။

တူ၍သာ သိလိုက်မိသည်။ နဂိုယာမြို့တော်မှာ ကိုဘေးမြို့တော်နှင့် အလှမ်းကွာဝေးသည့်အတွက် ဘာမှမခံစားလိုက်ရ။ သို့သော် ကောင်းရောက်လို့ နံနက် ၉ နာရီလောက်ရှိတော့ ဂျပန် သူငယ်ချင်း ဟိရိုမုရိုမု မနက်ကလုပ်သည့် လျှင်ကြီးကြောင့် လူ ၈၀၀ လောက် သေဆုံးခဲ့သည်ဟု ပြောသည်။ အဲလောက်တောင် အသေ အပျောက်များသလားဟု စာရေးသူ အံ့ဩသွားမိပါသည်။ သို့သော် ညနေတွင် သေပျောက်သူဦးရေ တစ်ထောင်ကျော်သွားသည်။ နောက်နေ့ နောက်နေ့များတွင် အရေအတွက်ပိုများလာသည်။ တီဗီတွင်လည်း သတင်းများ ၂၄ နာရီ မပြတ်ပါလာသည်။ နောက်တော့ နောက်တော့ ရိုးသွားပါသည်။ သို့သော် ၁၉၉၆ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလထုတ် Reader's Digest စာအုပ်မှ Special feature ကဏ္ဍတွင် ဖော်ပြထားသည့် Earthquake at Down ကို ၂၀၀၈ ခုနှစ်တွင် ပြန်ဖတ်လိုက်ရမှ ပို၍ ရင်ဖိုရပါသည်။ ဝမ်းနည်းကြေကွဲ သတိရမိပါသည်။ သဘာဝ ဘေးအန္တရာယ်ကြုံရစဉ်က တွေ့ကြုံခဲ့ကြရသည့် လူ့သဘာဝတို့ကိုလည်း ထိုးထွင်းသိမြင် နားလည်ရပါသည်။

ခုတ်ယဇာတ်လမ်းမှာ ၁၉၉၈ ခုနှစ် ဖေလထုတ် Reader's Digest စာအုပ်မှ Special feature ကဏ္ဍတွင် ဖော်ပြထားသည့် Caroline Paul ၏ Fire Fighter ကို မီးတို့နှင့်သတ်ပတ်ခြင်းဟူသော ခေါင်းစဉ် ယေး၍ ဘာသာပြန်ဆိုထားသော ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် ဖြစ်ပါသည်။ စာရေးဆရာမ Caroline Paul ကိုယ်တိုင် ဆန်ဖရန်စစ္စကို မီးသတ်ဌာန၌ အမျိုးသမီး မီးသတ်သမားအဖြစ် လုပ်ကိုင်တွေ့ကြုံရသော သည်းထိတ်ရင်ဖိုဖွယ်၊ ကြောက်မက်ဖွယ်၊ ဝမ်းနည်းကြေကွဲဖွယ်၊ အံ့ဩဖွယ် အတွေ့အကြုံတို့ကို ရေးသားထားသော ဇာတ်လမ်းကို ဘာသာပြန်ဆိုထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

Paul သည် မိမိ၏ဖခင်၊ အဖွားညီအမဖြစ်သူ အလက်ဇန္ဒားတို့နှင့် အတူနေထိုင်သည်။ မိဘနှစ်ဦးမှာ ကွာရှင်းထားသူများဖြစ်ကြရာ မိခင်ဖြစ်သူမှာ မိမိတို့နှင့်အတူမနေ။ မိခင်အပေါ် စိတ်ခုနေမိမှန်း မိမိကိုယ် မိမိ သိသည်။ မီးသတ်တပ်ဖွဲ့မှ အသက်ကယ်တပ်ဖွဲ့တာဝန် ထမ်းဆောင်

နေစဉ် တစ်နေ့ အမျိုးသမီးတစ်ဦး ရထားရေသို့ခုန်ချ၍ ရထားကြိတ်ခံရသည်ဟူသော သတင်းပို့မှုကြောင့် အခင်းဖြစ်ရာနေရာသို့ အပြေးအလွှား သွားရောက်ကြရသည်။ အပိုင်းပိုင်းပြတ်နေသော ခန္ဓာ အစိတ်အပိုင်းများကို စိတ်မသာယာဖွယ်ကောက်ယူရလိမ့်မည်ဟု တွေးဆထားကြသော်လည်း ရထားအောက်ရောက်နေသော အမျိုးသမီးမှာ ဘာမှ ထိခိုက်ဒဏ်ရာခြင်းမရှိဘဲ အသက်ဘေးမှ ကင်းလွတ်ခဲ့သည်ကို ကြံခဲ့ရင်း လူ့ဘဝနှင့်ပတ်သက်၍ သူမ၏အတွေးအမြင်လေးတစ်ခုကို ဖော်ပြထားပုံမှာ သဘောကျဖွယ်ကောင်းပါသည်။ အချိန်ဖြင့်မောင်းလာသော ရထားဖြတ်တိုက်သော်လည်း ဘာမှအနာတရမရဘဲ အမျိုးသမီးကို အသက်ရှင်ကျန်ခဲ့ခဲ့သည်ဆိုသည်မှာ နောက်ထပ်တစ်ကြိမ်ပြန်ကြံဖို့ ခဲယဉ်းကြောင်း၊ ဘဝတွင် လက်စမသတ်ရသေးသော အလုပ်များစွာ ရှိသေးကြောင်း၊ ထိုအလုပ်များကို ယခုအလေးမထားလျှင် နောက်ထပ် လုပ်ဖို့ အခွင့်အလမ်းရချင်မှ ရလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဘဝဆိုသည် သဘောထားသေးသိမ်နေဖို့ အချိန်မရလောက်အောင် တိုတောင်းကြောင်း၊ သူမ၏မိခင်နှင့် သူမ၏ ဆက်ဆံရေးမှာလည်း လက်စမသတ်ရသေးသည့် အလုပ်များထဲမှတစ်ခုဖြစ်ကြောင်း သတိရကာ မိခင်ထံ ချက်ချင်းဖုန်းကောက်ဆက်သည့် အခန်းလေးမှာ သဘောကျကြည်နူးဖွယ် ကောင်းပါသည်။

တတိယမြောက် ဇာတ်လမ်းလေးမှာ ၁၉၉၆ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လထုတ် Reader's Digest စာအုပ်မှ Special feature ကဏ္ဍတွင် ဖော်ပြထားသည့် စာရေးဆရာ ဂျမ်းစကော့နှင့် ဂျီအန်နီရောဘတ်ဆန်တို့ မောင်နှစ်မ တွဲဖက်ရေးသားသည့် ၎င်းတို့၏ကိုယ်တွေ့ ဇာတ်လမ်း Lost in the Himalaya ကို ပြန်မလုပ်ပြန်ဆိုထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ နီပေါနိုင်ငံ ဟိမဝန္တာတောင်သို့ ခြေလျင်တောင်တက်ခရီးထွက်ရင်း နှင်းမှန်တိုင်းထဲတွင် လမ်းပျောက်ခဲ့ကာ ၄၂ ရက်ကြာ အစာမရှိ မီးမရှိ လုံလောက်သော စောင်၊ အဝတ်အစားတို့ မရှိဘဲ အသက်ရှင်သန်အောင် နေထိုင်ခဲ့သည့် ဩစတြေးလျနိုင်ငံသား ဂျိမ်း၏ ဇာတ်လမ်း၊ ဂျိမ်းပျောက်နေသဖြင့် နီပေါသို့ ကိုယ်တိုင်သွားရောက်ကာ မလျှော့သောခွဲလွဲလတ်ပြိုင် မတွေ့တွေ့

အောင် ရှာဖွေဖို့ကြိုးစားခဲ့သည့် အစ်မဖြစ်သူ ဂျီအန်နီ၏ ဇာတ်လမ်း၊ ၎င်းကိုယ်တွေ့ ဇာတ်လမ်းတို့ကို ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ် ဖော်ပြထားပါသည်။ အခြားအစားအစာ မစားရဘဲ နှင်းပွင့်များကိုသာစားရင်း အာဟာရ ပြတ်လပ်ပြီး အေးစိတ်ချမ်းမတူနေသော ကိုင်းစစ်မှာ ငုတုဆင်းရဲခြင်းကို ခံရသဖြင့် အသက်ရှင်သန်လိုစိတ်ကိုပင် စွန့်လွှတ်လိုက်ဖို့ စိတ်ကူးမိခဲ့သည်။ မိမိကိုယ်မိမိ မြန်မြန်အသက်ဆုံးရှုံးအောင် နှင်းရေချား မသောက်၊ နှင်းပွင့်များမစားဖို့ ၂ ရက်ခန့် ကြိုးစားမိသည်။ ညတွင် မိမိနှင့်စေ့စပ်ထားသော ချစ်သူဂေယီရိုင်ယံနှင့် စေ့စပ်ပွဲအကြောင်း အိပ်မက်မက်သည်။ အိပ်မက်မှာ ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း ထင်ရှားလှသဖြင့် အိပ်ယာမှန်းလာသည်။ သည့်နောက် ကျိမ်းစံသည် အတွေးအမြင်တစ်ခု ရလာသည်။ ရခဲလှသည့် လူ့ဘဝရှင်သန်မှုတစ်ခုကို စွန့်ခွာဖို့ မိမိ ခိုက်ခဲစွာကြိုးစားနေမိပါလားဟု တွေးမြင်မိတာ မိမိလုပ်ချင်တာတွေ ဆက်လုပ်နိုင်ဖို့ နှင်းရေတို့ ဆက်သောက်ခဲ့သည့် အခန်းလေးမှာ အတုယူအားတက်ဖွယ် ကောင်းပါသည်။ ယခုစာအုပ်၏အမည်ကို ဟိမဝန္တာ၌ လမ်းပျောက်ခြင်း ဟု ခေါင်းစဉ်ပေးလိုက်မိအောင်ပင် ထိုဇာတ်လမ်းလေးကို စာရေးသူ ကြိုက်နှစ်သက်မိပါသည်။

စတုတ္ထမြောက် ဇာတ်လမ်းလေးမှာ ၁၉၉၈ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလထုတ် Reader's Digest စာအုပ်မှ Bonus read ကဏ္ဍတွင် ဖော်ပြထားသည့် စာရေးဆရာ Robert Kiener ၏ An Unspeakable Nightmare, An Unstoppable Dream ကို ပြောမထွက်ဝံ့သည့် အဖြစ်ဆိုး၊ မရပ်မနားသည့် မျှော်မှန်းချက် ခေါင်းစဉ်ဖြင့် ဘာသာပြန်ဆိုထားသော ဇာတ်လမ်းဖြစ်သည်။

ပါကစ္စတန်နိုင်ငံ၊ ပန်ဂျပ်ပြည်နယ်ရှိ ရွာလေးတစ်ရွာမှ ရွာသူလေး မွတ်ချီတာမေလီ၏ ဇာတ်လမ်းလေးဖြစ်သည်။ သူမကို တစ်ရွာထဲနေ မိမိတို့ထက် ဩဇာအင်အားကြီးသည့် မတ်စ်တိုင်းဖိုးခွယ်စုမှ ယောက်ျားလေးဦးက ဖုန်းများနှင့် ညစ်ပတ်ကြမ်းတမ်းနေသည့် မြင်းဖောင်းထဲသို့

ဆံပင်မှ တရွတ်တိုက်ဆွဲခေါ်ကာ လူမဆန်စွာ တဖေပြုကျင့်ကြသည်။ မိမိကိုယ်မိမိ မသန့်မစင်ဖြစ်ခဲ့ပြီဟု ခံစားရသော မွတ်ချီတာမေလီမှာ တနည်း၌ အရှက်နှင့် သိက္ခာအတွက် အသက်နှင့်လဲဖို့ တောင်းဆိုသည်။ သို့သော် မိဘနှစ်ပါးနှင့် ဘာသာရေးဆရာကြီး၏ ထောက်ခံမှုဖြင့် သေခြင်းထက် တရားမျှတခြင်းကို ရွေးချယ်လိုက်သော ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် ဖြစ်သည်။

ဖက်ဒရယ်ဝန်ကြီးက စာနာသောအားဖြင့် သူမကို ရှမ်းငါးသိန်းတန် ချက်လက်မှတ်ကို ပေးသည်။ မွတ်ချီတာက ငွေမလို၊ မိမိလိုသည်မှာ စာသင်ကျောင်းလေးတစ်ကျောင်းပါဟုရှင်းပြ၍ မိမိအတွက် ထောက်ပံ့ကြေးငွေကို စာသင်ကျောင်းလေးတစ်ကျောင်းဆောက်ဖို့ သုံးစွဲသည်။ စာမဖတ်တတ်ခြင်းသည် အင်အားမဲ့စေသည်။ စာသင်ကျောင်းသည် ဘဝတို့ကို ပြောင်းလဲပေးနိုင်လိမ့်မည်ဆိုသည်မှာ မွတ်ချီတာ၏ ခံယူချက် ဖြစ်သည်။ ဤခံယူချက်ကိုအခြေခံ၍ မိမိမျှော်မှန်းချက်ကို အကောင်အထည်ဖော်ခဲ့သည့် သနားဂရုနာသက်ဖွယ်၊ လေးစားဖွယ်၊ ချီးကျူးဖွယ် ဇာတ်လမ်းလေးတစ်ပုဒ်ဖြစ်ပါသည်။

ပဉ္စမမြောက် ဇာတ်လမ်းလေးမှာ ၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလထုတ် Reader's Digest စာအုပ်မှ Special Feature ကဏ္ဍတွင် ဖော်ပြထားသည့် စာရေးဆရာ Paul Ehrlich ၏ Eric Lomax's Long Journey ကို ခွင့်လွှတ်မှု၏ ကုစားနိုင်မှုစွမ်းအား ခေါင်းစဉ်ဖြင့် ဘာသာပြန်ဆိုထားသော ဇာတ်လမ်းဖြစ်သည်။ ဇာတ်လမ်းထဲတွင် လိုမတ်စ်မှာ တိုင်ယာလန်နိုင်ငံသား၊ မဟာမိတ်တပ်မှ ဝန်ထမ်း၊ ဝတ်ယကမ္ဘာစစ်အတွင်း စက်ပုကို ဂျပန်တို့ဝင်သိမ်းတော့ စစ်သုံးပန်းအဖြစ်အဖမ်းခံရကာ ထိုင်း-မြန်မာနယ်စပ် မီးရထားလမ်းဖောက်ရာခရီးသို့ အပို့ခံရသည်။ လျှို့ဝှက်ရေးဒီယို၊ လျှို့ဝှက်မြေပုံတို့ တွေ့ရှိမှုဖြင့် ဂျပန်တို့၏ရိုက်နှက်အပြစ်ပေးမှု သေလုမြှောက်ပေးခြင်းအောင် မျက်နှာကိုအာဂုတ်ဖုံးပြီး ရေလောင်း၍ နှိပ်စက်စစ်ဆေးမှုတို့ ခံရသည်။ လိုမတ်စ်ကိုစစ်ဆေးစဉ် စကားပြန်လုပ်ပေးရသည့် အင်္ဂလိပ်စကားပြောတတ်သော ဂျပန်လူမျိုး နဂဆဲမှာ သနားတတ်သူ

လိုမတ်စ်သေသွားမှာ စိုးရိမ်မိသူ ဖြစ်သည်။ စစ်ပြီး အသက်မသေဘဲ မိမိနိုင်ငံပြန်ရောက်သွားသော လိုမတ်စ်မှာ စစ်သုံးပန်းများတွင် ခံစားရ လေ့ရှိသည့် Post-traumatic Stress Disorder ရောဂါလက္ခဏာများ ခံစားရသည်။ အလိုလိုနေရင်း ဒေါသထွက် စိတ်တို၊ ညအခါ မိမိကို နှိပ်စက်ခံရသည့် အိပ်မက်ဆိုးများ မြင်မက်သည်။ ကားအိပ်လောပေါက်သံကို သေနတ်သံဟု ထင်မှတ်သွားတတ်သည်။ စစ်အတွင်းက ဂျပန်လူမျိုးတို့အပေါ် မုန်းတီးမှုများမှာ မိမိကိုစစ်ဆေးစဉ် စကားပြန် လုပ်ပေးသည့် နဂဆဲအပေါ် ပုံကျသည်။ ဘဝကို မပြောလိုက်၊ နဂဆဲ မှာလည်း စစ်အပြီး ဂျပန်ပြည်သို့ ပြန်ရောက်သည့်တိုင် စစ်အတွင်းက မိမိတို့ ဂျပန်စစ်တပ်၏ ရက်စက်စွာပြုမူခဲ့ပုံများအပေါ် အပြစ်စွဲခံစားနေမိသည်။ ရန်သူတို့အပေါ် ရက်စက်မှုများအတွက် စစ်ပြီးသောအခါ မိမိဦးဆောင်၍ တွေ့ဆုံတောင်းပန်မှုများပြုလုပ်ဖို့ ကြိုးပမ်းခဲ့သည်။ စစ်အတွင်း အတွေ့အကြုံများကို စာအုပ်တစ်အုပ်ရေးသည်။ နဂဆဲ၏ စာအုပ်ကို လိုမတ်စ်ဖတ်မိရင်း ၎င်းတို့နှစ်ဦး အဆက်အသွယ်ရသွားသည်။ ထိုင်း-မြန်မာနယ်စပ် စစ်သုံးပန်းစခန်း၌တွေ့ဆုံပြီး တစ်ဦးကတောင်းပန် တစ်ဦးကခွင့်လွှတ်ပေးခြင်းဖြင့် မိမိတို့ခံစားရသော Post-traumatic Stress Disorder ရောဂါလက္ခဏာများ သက်သာသွားကြကာ ယခင်က ရန်သူများမှာ ယခုတော့ မိတ်ဆွေများဖြစ်သွားကြသည့် ကြည့်နူးစရာ ဇာတ်သိမ်းလေးဖြင့် နိဂုံးချုပ်ထားသော ဇာတ်လမ်းဖြစ်ပါသည်။

ဆဋ္ဌမမြောက်ဇာတ်လမ်းကလေးမှာ ၂၀၀၆ ခုနှစ်၊ ဇွန်လထုတ် Reader's Digest စာအုပ်မှ Bonus Read ကဏ္ဍတွင် ဖော်ပြထားသည့် စာရေးဆရာ Sokreksa ၏ Healing fire ကို ကုစားမှုပေးသော မီး ခေါင်းစဉ်ဖြင့် ဘာသာပြန်ဆိုထားသော ဇာတ်လမ်းဖြစ်သည်။ အနှစ်သာရမှာ လိုမတ်စ်တို့ဇာတ်လမ်းနှင့် ဆင်တူသည်။ ရီရက်ခံဆာမှာ မိမိအပါအဝင် မိမိ၏မိသားစုအား သတ်ခဲ့သူများကို လက်စားချေဖို့ စိတ်ထဲတွင် တွေးနေမိသည်။ မိမိစိတ်တွင်း အကျဉ်းထောင်ထဲတွင် ထိုသူများကို ထောင်ချထားပြီး မိမိစိတ်ကြိုက် သတ်ဖြတ် တရားစီရင်

နေမိသည်။ မိမိသည် ထိုသူများကို တရားစီရင်နေသည့် တရားသူကြီး၊ သို့သော် မိမိကိုယ်တိုင်လည်း ထိုစိတ်အကျဉ်းထောင်ထဲမှ မလွတ်မြောက်နိုင်သည်ကို သိလာသည်။ နောက်ဆုံး၌ မိမိ မိသားစုကို သတ်ဖြတ်ခဲ့သူများထံ ကိုယ်တိုင်သွားရောက်၍ ခွင့်လွှတ်ကြောင်းပြောကြားပြီး ငြိမ်းချမ်းစေခဲ့သည်။ ထိုဇာတ်လမ်းလေးထဲတွင် မူရင်းစာရေးသူ ဆော့ရီရက်ခံဆာ၏ တင်စားမှုလေးကို သဘောကျမိပါသည်။ မိမိအပေါ် ဆိုးခဲ့သူများအား ခွင့်လွှတ်ခြင်းကို ဒဏ်ရာတစ်ခုအား ပလုပ်စတာခွာ၍ ဖန်ဆေးခြင်းနှင့် ခိုင်းနှိုင်းပြသည်။ ဒဏ်ရာကိုသန့်စင်အောင်ဆေးစဉ် နာကျင်မှုတို့ ခံစားရမှာဖြစ်သည်။ သို့သော် နာကျင်မှု၏နောက်တွင် ကုစားမှုတို့ ပါလာလိမ့်မည်။ မိမိဖခင်အားသတ်သူအပေါ် ခွင့်လွှတ်ပါသည်ဟုပြောရခြင်းမှာ အလွန်အမင်းနာကျင်ရကြောင်း၊ သို့သော် သည့်နောက်တွင် ကုစားမှု တစ်ခု ပါရှိကြောင်း၊ ခွင့်လွှတ်ခြင်းကို ကုစားမှုပေးသောမီးဟု နှိုင်းယှဉ် တင်ပြပုံလေးမှာ သဘောကျဖွယ်ကောင်းပါသည်။ စာရွှသုများအားလုံးမှလည်း အထက်ပါဇာတ်လမ်းများကို ဖတ်ရှုနှစ်သက်နိုင်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ပါသည်။ ဖတ်ရှုအားပေးကြသူများအားလုံးကိုလည်း အထူးကျေးဇူးတင်ရှိပါသည်။ နောက်ဆုံးအနေဖြင့် ဗဟိုတရားရုံးချုပ်ရွှေနေကြီး ဆရာဦးထွန်းကြည်၊ မန္တလေး မူးယစ်ဆေးဖြတ်ဆေးရုံမှ ဒေါက်တာမောင်မောင်သိန်း၊ စာမူများကို ဖတ်ရှုပေးသော ဓာတ်ပုံဆရာကြီး ဦးစမိုင်း၊ ရောဂါကုပုံနှိပ်တိုက်ပိုင်ရှင် ဦးဝင်းဌေးနှင့် ဤစာအုပ်ဖြစ်မြောက်ရေးအတွက် အဖတ်ဖက်မှ ကူညီအားပေးကြသည့် မိတ်ဆွေများအားလုံးကို အထူးပင်ကျေးဇူးတင်ရှိကြောင်း မှတ်တမ်းတင်ဖော်ပြအပ်ပါသည်။